

2000 – 2010, Institutul
de Cercetare și Dezvoltare
în Tehnologii Educaționale

CRĂCIUNUL POEȚILOR

ANTOLOGIE TEMATICĂ DIN POEZIA ROMÂNEASCĂ

Selecție de texte, prezentare și prefață:
Daniela Șontică

CUVÂNT ÎNAINTE

COLINDELE DE CRĂCIUN – IZVOR DE LUMINĂ ȘI BUCURIE¹

Biserica a instituit un post de șase săptămâni ca pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului sau a Crăciunului, pentru a avea în sufletele noastre spațiu și timp pentru primirea Celui care este mai presus de spațiu și timp, Iisus Hristos, Care S-a făcut Om din iubire pentru oameni. Slujbele liturgice și textele biblice care se citesc în această perioadă vorbesc despre pregătirea omenerii, prin strămășii, profeții și dreptii Vechiului Testament, ca să primească pe Fiul lui Dumnezeu, „Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut Om”, după cum mărturisim în Simbolul de credință.

¹ Cuvânt rostit cu ocazia concertului tradițional de colinde *Rădăritul cel de Sus*, organizat de Patriarhia Română, 17 decembrie 2012.

Bogăția teologică și spirituală a textelor liturgice din Postul Crăciunului și din ziua sărbătorii Crăciunului vine din Sfintele Scripturi și din scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii care au meditat îndelung și profund la taina iubirii lui Dumnezeu pentru oameni, arătată nouă prin Întruparea și Nașterea Fiului Său, Cel ce S-a făcut Om din iubire pentru oameni, S-a smerit pe Sine, ca să ne înalțe pe noi la viața veșnică.

Inspirate din această bogăție a cântărilor liturgice bisericești, colindele sunt expresia cea mai vie a culturii teologice și duhovnicești populare a românului creștin ortodox. Ele sunt un memorial și o prelungire a Sfintei Liturghii și a slujbelor de Crăciun auzite în Biserică. Ele sunt ecou și rodire a slujbei și sfințeniei Bisericii în sate și orașe, în casele creștinilor, întrucât inimile credincioșilor au devenit biserică, peșteră din Betleem transformată în sălaș primitiv pentru cer, casă de oaspeți în care Pruncul este preamărit de magi înțelepți.

6

Colindele se cântă în cor, împreună, în stare de comuniune pentru că persoanele care le cântă, copiii, tinerii sau vârstnicii reprezintă cetele de îngeri care au cântat la Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos în Betleem: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (*Luca 2, 14*). Colindele se cântă în cor și pentru că ele reprezintă credința Bisericii, iar Biserica este adunarea oamenilor în iubirea Preasfintei Treimi.

Dar colindele se cântă în cor nu numai împreună cu oamenii din vremea noastră, ci și cu strămoșii, cu generațiile trecute:

„Azi cu strămoșii cânt în cor colindul sfânt și bun,
Tot moș era și-n vremea lor bătrânul Moș Crăciun”.

Cu alte cuvinte, colindele sunt deodată eveniment contemporan, nou, dar și tradiție veche.

Colindele sunt statornicie și prospețime. Ele reprezintă legătura vie a credinței Bisericii și a iubirii ei față de Hristos-Domnul, ca răspuns al oamenilor la iubirea lui Dumnezeu Cel veșnic, Care S-a făcut Om.

În colinde se arată familiaritatea oamenilor cu Pruncul Iisus, Cel ce este „mititel, înfășățel, în scutec de bumbăcel”. Aproximarea maximă a lui Dumnezeu față de oameni, prin Întruparea Fiului veșnic, îi face pe aceștia să se apropie de Dumnezeu. În colinde se cântă taina lui Dumnezeu, Care coboară din ceruri și vine pe pământ, Se naște din Fecioară într-o peșteră, pentru că Dumnezeu dorește să sfințească și să mântuiască lumea (umanitatea și natura) din interiorul ei, cu acordul libertății ei. Fiul lui Dumnezeu Se face Fiul Omului, Se sălășluiește între oameni. El vine la noi, pe pământ, în casa și sufletul nostru, pentru ca noi să putem intra în casa cea cu multe locașuri a Tatălui din ceruri, așa după cum ne spune Mântuitorul când zice „în casa Tatălui Meu multe locașuri sunt” (*Ioan 14, 2*).

Colindele au darul de a revigora conștiința misionară în Biserica lui Hristos, întrucât misiunea de a vesti iubirea lui Dumnezeu prin cuvânt și faptă este o vocație a tuturor creștinilor.

Ca și odinioară, Hristos vine astăzi la noi în multe forme, ca un colindător sau ca un pelerin necunoscut,

prin chipurile smerite ale oamenilor fără adăpost, ale copiilor și bătrânilor abandonați, ale săracilor și bolnavilor, ale oamenilor singuri și întristați, flămânzi și neajutorați.

De aceea, mai ales acum, când în jurul nostru este multă suferință și sărăcie, singurătate și neajutorare, să aducem, prin cuvânt și faptă, ajutor și bucurie, încurajare și speranță, așa cum ne învață Sfânta Evanghelic și Sfânta Biserică.

În această perioadă a Praznicului Nașterii Domnului auzim colinde multe și frumoase despre Moș Crăciun, deși, mai nou apare în societate și un fel de Moș Crăciun secularizat și comercial, simbol al consumismului și al materialismului individualist. Totuși, adevăratul înțeles al lui Moș Crăciun se află în iubirea părintească a lui Dumnezeu-Tatăl, iubire care se arată în lume prin nașterea Fiului Său Celui veșnic, Mântuitorul lumii. „Moș Crăciun este Tatăl vostru și este Dumnezeu nostru”, ne spune un vechi colind din tradiția străbună românească (*Colindul Sfântului Andrei*).

8

Moș Crăciun vine dintr-o țară îndepărtată. De obicei se spune că vine din Nord, acolo unde este frig și întuneric mai mult, adică în mod simbolic el vine de acolo unde este transcendență și mister, inaccesibilitate și nepătrundere a înțelesurilor.

Însă Moș Crăciun străbate întunericul și frigul într-un mod minunat și aduce lumină și căldură interioară în suflete, prin iubirea sa milostivă, smerită și darnică.

Prin aceasta, Moș Crăciun ne mai arată că iubirea lui Dumnezeu-Tatăl este mai tare decât întunericul păcatului și decât răceala sau frigul înstrăinării omului de Dumnezeu și al înstrăinării oamenilor unii față de alții.

Moș Crăciun cel bun simbolizează iubirea Tatălui ceresc, „Părintele luminilor”, de la Care vine „toată darrea cea bună și tot darul” (*Iacov 1, 17*), Cel Care ne-a dăruit pe Fiul Său ca Mântuitor (*cf. Ioan 3, 16*).

Astfel, Moș Crăciun, care personifică iubirea Tatălui ceresc, ne îndeamnă să fim buni, să răspundem la bunătatea lui Dumnezeu cu bunătatea noastră față de El și față de semenii, să răspundem prin rugăciune de mulțumire și prin fapte bune, prin daruri ale recunoștinței față de Dumnezeu și prin daruri ale iubirii noastre față de copii, dar și față de săraci și străini, bolnavi și bătrâni, orfani și călători.

DANIEL
Patriarhul României

PREFAȚĂ

Folclorul românesc arată că Nașterea Domnului este reprezentată prin colinde într-o varietate greu de cuprins, în forme ce esențializează întreaga teologie creștină, reușind să transmită emoție, duioșie și dragoste față de Fiul lui Dumnezeu, Care ia chip de om, empatie față de Maica Domnului, aducând în același timp întreaga natură să se bucure de nemaivăzutul eveniment din Betleem. Dincolo de frumusețea și melodicitatea colindelor care spun vestea minunată a venirii pe lume a Mântuitorului, creatorii anonimi au scos la iveală și formule unice, intraductibile, precum „Jerul”, refren aparte ce ne trimite în zările rarefiate ale poeziei pure.

În aceste condiții, este destul de grea misiunea poetilor culți de a aduce, la rândul lor, strălucire și originalitate poetică brodând pe aceeași temă. Nu mulți autori s-au încumetat să scrie poezie religioasă, în general, și cu tema Nașterii Domnului, în special. A recompune cu alte cuvinte și imagini un întreg ansamblu biblic atât de bine cunoscut tuturor, a nu lăsa lucruri nespuse, dar nerepetând pur și simplu, a nu abuza de ceea ce s-a

folosit stilistic și mai ales a nu altera sensul teologic, acestea sunt provocările la care doar câțiva dintre „colindătorii” literaturii culte au avut un răspuns adecvat.

Mihai Eminescu, Alexei Mateevici, Ion Pillat, Elena Farago, George Coșbuc, Octavian Goga, Otilia Cazimir, Nichifor Crainic, Costache Ioanid, Constantin Goran, Radu Gyr, Vasile Militaru, Ionel Zeană, Traian Dorz, Ion Barbu, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Zorica Lațcu, Pan M. Vizirescu, Victor Eftimiu, Valeriu Anania și Daniel Turcea sunt autorii pe care vi-i propunem spre încântarea inimii și a minții.

Este interesant de constatat, dincolo de specificul stilistic al fiecărui scriitor în parte, și împrejurările ori trăirile care au declanșat nevoia de a scrie despre Nașterea Domnului ca moment biblic, ca zi sfântă, așteptată și celebrată solemn, tradițional, sau ca praznic al inimii, aprofundat interior, mistic.

Pentru autorii care și-au croit un drum literar prin practicarea constantă a unui scris ce se încadrează în literatura religioasă era firească aplecarea spre teologhisierea lirică a Nașterii Domnului, și nu este de mirare că din versurile lor transpar cunoștințele evanghelice, sentimentul religios ca atare, devotamentul, iubirea creștină, pornirile doxologice. Mai de mirare este când află la un poet precum Nichita Stănescu, care a publicat în plin regim ceaușist, poezia *Colindă de inimă*. Aparent un colind laic, textul trucează intenția, ascunde dorința de a spune clar că „în noaptea aceasta” S-a născut Hristos, însă după ce „inima mea vă salută”, iar tabloul hibernal pare a pune stăpânire peste oraș, finalul aduce sublima formulă: „în noaptea aceasta e-o singură stea;/ și-o

nenumărare de ceruri albastre” – singura stea fiind, desigur, steaua călăuzitoare pentru magi. Abia atunci te întorci la înțelesul versurilor anterioare: „brațul meu, o coadă de cometă;/ umărul și pieptul meu – cer”.

Marea sărbătoare creștină a generat splendide poezii ce pot fi oricând învățate de copii, fiind scrise chiar pentru ei, dar și pentru adulții care le citesc sau le ascultă în recitarea voioasă a celor mici. Neîntrepuți și memorabili rămân în această sferă George Coșbuc, Otilia Cazimir, Elena Farago și Octavian Goga.

Pentru poeți precum Zorica Lațcu, monahia Teodosia de mai târziu, Întruparea Mântuitorului Iisus Hristos este prilej de tainică adâncire mistică și de izvodire a unora dintre cele mai frumoase poeme religioase din literatura română. Versurile liturghisitoare ale poetei sunt din aceeași familie a imnelor scrise de marii autori creștini, precum Sfântul Simeon Noul Teolog. Tot astfel de adâncimi sondează și Nichifor Crainic în poemele *Oaspeți cu azur în gene* și *Magii*, imbinând în mod fericit metafora cu simbolistica.

În linia clasică, melodioasă, din limpezișimile de cristal ale versului eminescian din *Colinde*, *Colinde* transpare mai ales imaginea diafană a Maicii Domnului. În același timp, poezia aceasta deschide o mică fereastră prin care putem întrezări apropierea de necontestat față de tainele Bisericii a marelui nostru poet.

Tot ode pentru Maica Sfântă în conexiune cu nașterea Pruncului Sfânt face și Ion Pillat prin textele sale *Nașterea Domnului (După o legendă populară)*, *Steaua*, *Închinarea magilor*, *Maica și Pruncul*. Poetul tradiționalist este, de altfel, autorul volumului *Povestea*

Maicii Domnului în care valorifică inspirația folclorică a poporului român legată de cinstirea Fecioarei Maria.

Poetul și preotul Alexie Mateevici, cunoscut mai ales pentru memorabila poezie *Limba noastră*, pe ale cărei versuri s-a compus imnul de stat al românilor de peste Prut, a scris optimista poezie *Noaptea Nașterii*, care arată, pe lângă bucuria împărtășită de îngeri și păstori, că Hristos, născutul Prunc, „învia-va credința” celor care se vor poticni poate, cândva.

Lucian Blaga a scris o *Colindă* pentru fiica sa, pornind de la inspirația ce străbate veacurile în creația populară românească: „Doarme colo în poiată/ Pruncușor fără de tată/ Și măicuța, mama Lui/ Se tot plânge bou-lui/ C-a născut în Viflaim,/ n-are scutece de in,/ n-are apă, n-are fașă/ nici opaiț, nici nănașă”. Inspirația de geniu o găsim în imaginea finală, în care un înger și-a aprins degetul și pe sine, „ca o lumânare de său”, pentru a face lumină Pruncului divin.

Traian Dorz, neobositul poet misionar, arată Atotbunătatea lui Dumnezeu Care vine și ca om în lume pentru a acoperi orice lipsă omenească, fiind aproape de cei singuri, săraci, triști, ca un îndemn la bunătate și pentru oameni. Acolo unde este singurătate, „Vine Fiul dulce, singur, să colinde” (*La căsuța unde-i neaua*).

Asprele contexte istorice au dat poeme ce au transfigurat suferințele războaielor, arătând un Crăciun din perspectiva soldatului: *Crăciunul în tabără* (*Pe Câmpia Smârdanului*, 1877) de George Coșbuc; *Crăciunului 1914* de Victor Eftimiu.

Temnițele regimului dictatorial din veacul XX, în care s-au petrecut atrocități de neimaginat, povestite

în scris sau oral de unii supraviețuitori, sunt mai viu înțelese din lectura unor poezii ale celor care le-au trăit. Zguduitoare este experiența unui Crăciun în acele condiții, așa cum îl aflăm în creațiile lui Radu Gyr, Ionel Zeană și Vasile Militaru. „A venit și-aici Crăciunul/ Să ne mângâie surghiunul” (*Colind*, Radu Gyr) sunt versuri care se întipăresc în memoria afectivă și pot să facă post-mortem (măcar) o anume dreptate celor care au ispășit ani mulți în închisori din vina de a fi avut alte credințe politice și curajul de a afirma credința creștină într-o societate condusă în mod totalitar și ateu.

O tensiune de arc de oțel creează Vasile Militaru în poemul *Crăciun 1951*, prin descrierea durerii sufletești de a se afla în temniță împreună cu mulți alții, „cu zecile de mii”. Este puternică viziunea apariției unui Moș Crăciun jefuit, bătut, însângerat, deposedat de toiagul său și de desagă de către cei care i-au închis pe cei care îndură calvarul din ocne friguroase. Poetul uită de condiția grea în care se află el însuși și empaticizează mai mult cu suferința lui Moș Crăciun, care nu are daruri pentru deținuți și nici pentru cei dragi care îi așteaptă la casele lor. Moșul pleacă să-și plângă neputința: „Și ieși tiptil ca hoții din hruba fără soare/ A celor fără vină ce zac în închisoare,/ Ca hohotele tale să ți le poarte vântul/ Pe-aproape jumătate din cât e tot pământul...”. La fel de puternic este și tabloul zugrăvit de Ionel Zeană, care derulează filmul transportării dintr-o închisoare în alta chiar „într-o noapte tristă de Crăciun”, când deținuții se simt mutați „unde-n alt iad”, în timp ce văd cu ochii minții: „Copiii

azi se roagă sub icoane/ Să le aducă Moș Crăciun în zori,/ Mălai, în locul pungii cu bomboane,/ Și tații îngropați în închisori” (*Noapte de Crăciun*).

Unii poeți au scris colinde ca niște acte de chemare la luptă, îndemnuri la trezvie nu numai creștină, ci și socială. Autor al poeziei cu aer șugubăț *Moș Crăciun*, Octavian Goga nu se dezmente nici de crezul pentru care și-a căpătat supranumele de poet al „pătimirii noastre”. Când îl așteaptă pe Moș Crăciun, rămâne același apărător al drepturilor țărănimii transilvănene, aflată sub stăpânire străină, și care de veacuri nu mai știa ce era bucuria pe pământul furat de la strămoși. În volumul *Ne cheamă pământul*, publicat în 1907, Goga a inclus poezia *Colindă*, cu un mesaj atât de clar: „Moș Crăciun, Moș Crăciun!/ La casa de om sărac/ S-a gătat făina-n sac/ Și n-avem să-ți dăm colac.../ (...) Moș Crăciun, Moș Crăciun!/ Slujim slujba satului/ Țarina bogatului/ Pajura-mpăratului/ (...) Moș Crăciun!”. Autor de altă factură decât Goga, Vasile Militaru, prin poezia *Colind*, se adresează: „Bună dimineața la Moș Ajun, Române-frate,/ Din brazda căruia mereu străinii-și fac palate!”, sperând ca împreună să alunge „toți lupii ce urlă pe moșie”, lupi care intruchipau pe nimeni alții decât ateii comuniști care conduceau țara.

Pan M. Vizirescu – format la revista *Gândirea*, fondată de Cezar Petrescu, Adrian Maniu și Gib Mihăiescu, al cărei mentor a devenit ulterior Nichifor Crainic – reconstituie atmosfera de miracol cosmic văzut prin inspiratul său ochi poetic: „Steaua și cuvântul/ Văruiau pământul/ Ca să-L mute-n Cer/ Lerui, Doamne-Ler!” (*Prunc venit din cer*).

În colindul său elevat, Valeriu Anania (Mitropolitul Bartolomeu Anania) realizează o fină și metaforică impletire de sensuri între bucuria dată de steaua ce strălucește spre locul Nașterii Fiului și conștientizarea propriei stări de păcat. Îndrăzneala omului care se simte copil al lui Dumnezeu invocă iubirea divină: „Mână-n mână ne cuprindă/ Colindă, colindă/ Tihna lumii suferindă/ Colindă, colindă” (*Cântec de leagăn*).

Autor unic prin modul de a se fi apropiat de poezie, în paralel cu activitatea științifică înaltă în spațiul matematicii, Ion Barbu rămâne un ermetic până la capăt, dar în creația sa decriptăm și un mesaj creștin, așa cum se întâmplă în poemul *Lemn sfânt*.

Daniel Turcea, considerat un poet al misticii prin excelență, atât de tânăr plecat spre cele veșnice, dar atât de profund ancorat în trăirea Ortodoxiei de la un anumit moment al vieții încolo, a lăsat și delicatul poem, intitulat *Puritate*, dedicat Născătoarei de Dumnezeu, căreia i se adresează: „O, nevinovăție,/ numai tu nu poți fi învinsă/ de nimic, pe pământ”.

Costache Ioanid și Constantin Goran, inspirați de har, aduc și ei partea lor de colind și flori dalbe sufletești spre lauda minunatei Nașteri a Pruncului Iisus.

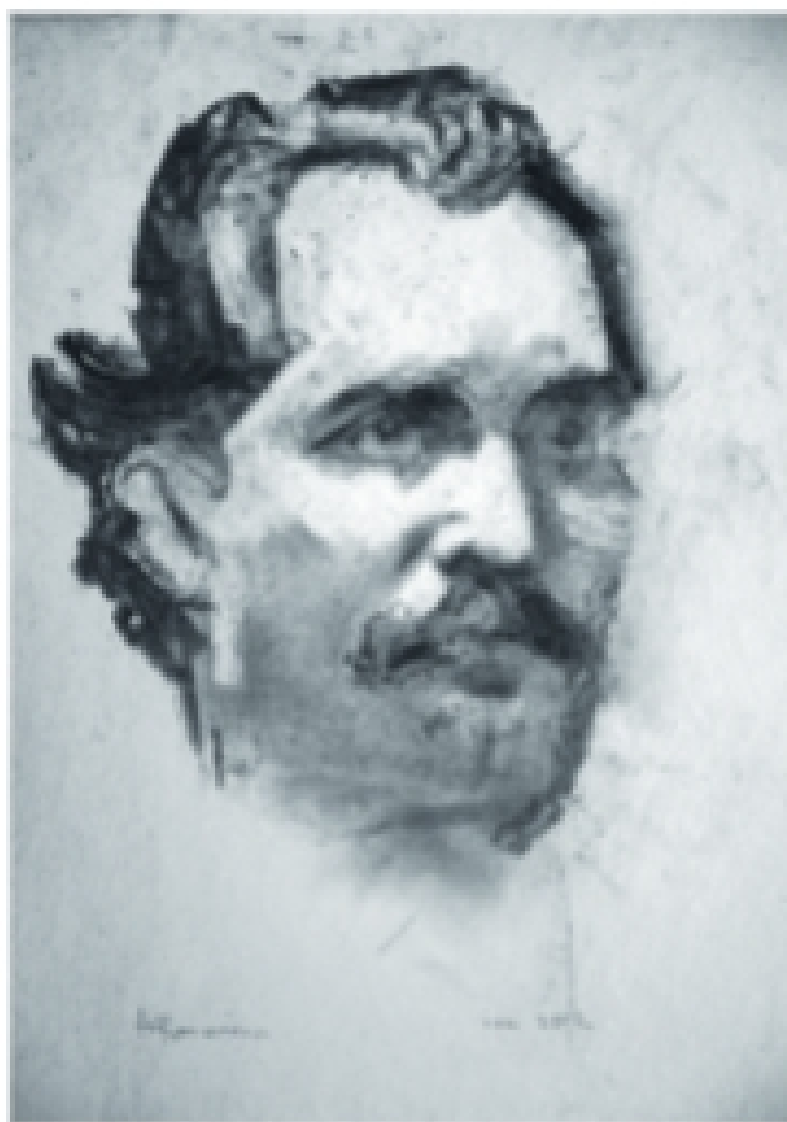
Departe de a fi exhaustivă în privința tematicii și a autorilor cuprinși, antologia de față are menirea de a arăta preocuparea autentică a poeților români pentru aflarea unor noi forme de expresie a sentimentului religios, așa cum se regăsește la fiecare în intimitatea cea mai profundă, și de a rosti poetic în stil propriu misterul sfânt al Întrupării.

Daniela ȘONTICĂ

S-a născut la 15 ianuarie 1850, la Botoșani, fiind al șaptelea din cei unsprezece copii ai căminarului Gheorghe Eminovici și al Raluței (născută Iurașcu). În 1858 a fost dat la școală în Cernăuți, unde a studiat la Ober Gymnasium. Primele poezii le-a publicat în revista *Familia* la vârsta de 16 ani. În 1869 s-a înscris la Facultatea de Filosofie din Viena, unde a audiat cursuri dintre cele mai diverse. Începând cu 1870 a început să publice poezii în *Convorbiri Literare*. În 1872 a revenit în țară, la Iași, unde a frecventat ședințele Junimii, iar în toamna aceluiași an a plecat la Berlin pentru continuarea studiilor. În 1874 s-a întors la Iași, fiind numit director al Bibliotecii Centrale, apoi revizor școlar pentru Iași și Vaslui. A fost redactor la *Carierul de Iași*. În 1877 s-a stabilit la București, unde a fost aproape șapte ani redactor la ziarul *Timpuț*, alături de I. Slavici și I.L. Caragiale. Începând cu 1883, starea sănătății i s-a agravat din ce în ce mai tare, iar la 15 iunie 1889 a murit. În timpul vieții i-a apărut un singur volum, *Poezii*, la inițiativa lui Titu Maiorescu.

Opera

Între cele mai cunoscute poeme eminesciene: *Luceafărul*, *Scrisorile I-IV*, *Doina*, *La steaua*, *Venere și Madonă*, *Mortua est*, *Pe lângă plopii fără soț*, *Oda (în metru antic)*, *Dintre sute de catarge*, *O, rămasi*, *Floare albastră*, *Sara pe deal*. Eminescu a scris și proză: *Făt-Frumos din Lacrimă*, *Sărmanul Dionis*, *Cezara*, și a avut și încercări de teatru: *Amor pierdut – viață pierdută*, *Decebal*, *Gruie Sânger*.

MIHAI EMINESCU
(1850-1889)

COLINDE, COLINDE

21

Colinde, colinde,
E vremea colindelor,
Căci ghița se-ntinde
Asemeni oglinzilor.

Și tremură brazii
Mișcând rămurelele,
Căci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele.

Se bucur copiii,
Copiii și fetele,
De dragul Mariei
Își piaptână pletele...

De dragul Mariei
Și-al Mântuitorului
Lucește pe ceruri
O stea călătorului.

CUPRINS

DANIEL, PATRIARHUL ROMÂNIEI

CUVÂNT ÎNAINTE

COLINDELE DE CRĂCIUN – IZVOR DE LUMINĂ ȘI BUCURIE / 5

DANIELA ȘONTICĂ

PREFAȚĂ / 11

MIHAI EMINESCU

COLINDE, COLINDE / 18

COLINDE, COLINDE / 21

ALEXEI MATEEVICI

NOAPTEA NAȘTERII / 23

NOAPTEA NAȘTERII / 24

ION PILLAT

NAȘTEREA DOMNULUI (DUPĂ O LEGENDĂ POPORANĂ) / 28

STEALIA / 30

ÎNCHINAREA MAGILOR / 37

MAICA ȘI PRINCELE / 38

MAICA ȘI PRINCELE / 41

ELENA FARAGO

DE AJUNUL CRĂCIUNULUI / 42

DE AJUNUL CRĂCIUNULUI / 44

FLORILE DALBE / 45

SCRISOARE LUI MOȘ CRĂCIUN / 46

GEORGE COȘBUC	/ 48
COLINDĂTORII	/ 50
CRĂCIUNUL ÎN TABĂRĂ (Pe CÂMPIA SMĂRDEANULUI, 1877)	/ 52
ÎN SEARA DE CRĂCIUN	/ 55
POMUL CRĂCIUNULUI	/ 56
OCTAVIAN GOGA	/ 58
MORĂ CRĂCIUN	/ 61
COLINDĂ	/ 62
OTILIA CAZIMIR	/ 64
UITE, VINTE MORĂ CRĂCIUN!	/ 66
MORĂ CRĂCIUN	/ 68
NICHIFOR CRAINIC	/ 70
MAGII	/ 73
OASPEȚII CU AZUR ÎN CÎNTE	/ 76
COSTACHE IOANID	/ 78
O, SFÂNT IOCĂȘ	/ 81
DOMIN, DOMIN SĂ-NĂLEȚĂMI!	/ 86
CONSTANTIN GORAN	/ 88
CRĂCIUNUL BUCURIEI	/ 90
RADU GYR	/ 92
ZIUREL DE ZIUĂ	/ 94
COLIND CRESC	/ 96
ELIGIE DE CRĂCIUN	/ 98
COLIND	/ 100
O, BRAD FRUMOS	/ 102
ȘTEAUA PRINDE SĂ LUCDASCĂ	/ 104
VASILE MILITARU	/ 106
CRĂCIUN 1951	/ 108
COLIND	/ 112
IONEL ZEANĂ	/ 114
NOAPTE DE CRĂCIUN	/ 116

TRAIAN DORZ	/ 118
LA CĂSUȚA UNDE-ȚI NEALIA	/ 121
NOAPTEA NAȘTERII	/ 122
ION BARBU	/ 124
LEMN SFÂNT	/ 127
LUCIAN BLAGA	/ 128
COLINDĂ	/ 131
NICHITA STĂNESCU	/ 132
COLINDĂ DE INIMĂ	/ 134
ZORICA LAȚCU	/ 136
COLIND	/ 138
COLIND	/ 140
COLIND	/ 141
ÎNTRUPARE	/ 142
PAN M. VIZIRESCU	/ 144
PRUNC VENIT DIN CER	/ 147
VICTOR EFTIMIU	/ 150
DARURILE MACILOR	/ 152
CRĂCIUNULUI 1914	/ 154
VALERIU ANANIA	/ 156
CÂNTEC DE LEAGĂN	/ 158
DANIEL TURCEA	/ 160
PURITATE	/ 162